

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **GOLEM Financial, s.r.o.**, IČO 27485226
sídlem Za Tratí 854, 503 46 Třebechovice pod Orebem
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Vaňkem
sídlem Na Poříčí 12, 115 30 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2016, č. j. 14765/16/5300-21443-701328,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 23. 2. 2015, č. j. 298394/15/2701-50524-606197. Správce daně neuznal nárok žalobce na odpočet daně dle § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), a vyměřil mu daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období listopad 2013 ve výši 62 595 Kč. Žalobce uplatňoval odpočet z přijatých zdanitelných plnění na základě daňových dokladů vystavených společnostmi PRO Transport s.r.o. (dále jen „PRO Transport“), podle finančních orgánů se však žalobce danými transakcemi účastnil plnění, které bylo součástí podvodu na DPH.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce namítl, že plně prokázal splnění podmínek stanovených v § 72 odst. 1 písm. a) a § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH. Tedy že přijal zdanitelné plnění od jiného plátce a že použil toto přijaté zdanitelné plnění na uskutečnění své ekonomické činnosti. Stejně tak prokázal, že jeho dodavatel (společnost PRO Transport) vystavil řádný daňový doklad se všemi náležitostmi. Prokázal dokonce nad rámec své důkazní povinnosti, že si ověřil, a to i přes dlouhodobou spolupráci s panem M. a uvedeným dodavatelem, že nejde o nespolehlivého plátce ve smyslu § 106c zákona o DPH. Dále prokázal, že zdanitelné plnění proběhlo i ve vztahu k této společnosti pomocí subjektů FTL a FURT - STAV s. r.o., Slovensko (dále jen „FURT - STAV“). V neposlední řadě bylo dle žalobce prokázáno, že společnost PRO Transport, byť nesprávně, přiznala právě uskutečněné zdanitelné plnění ve vztahu k žalobci do svého daňového přiznání k DPH za zdaňovací období listopad 2013.
3. Podle žalobce judikatura Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) uváděná žalovaným *„není součástí našeho právního řádu, pokud nebyla uveřejněna ve Sbírce zákonů“*. Žalobce oproti tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 60/2011 - 100 (*pozn. krajského soudu - patrně minul rozsudek ze dne 27. 3. 2012, č. j. 2 Afs 60/2011 - 94*), podle něž je třeba brát v potaz princip dobré víry při vystavování a přijetí daňových dokladů. Dále odkázal na rozsudky Nejvyššího soudu (*pozn. krajského soudu - nálezy Ústavního soudu*) sp. zn. II. ÚS 664/04 a sp. zn. II. ÚS 2096/07, podle nichž nelze po daňovém subjektu požadovat ověření skutečností, jež nemůže ověřit vůbec, anebo jen s velkými obtížemi, a které nejsou jeho obchodní neopatrností.
4. Navíc nebyl splněn žádný ze znaků odpovědnosti za daňový podvod, jak je vypočítává žalovaný a jím citovaná judikatura Soudního dvora.
5. Naplnění existence daňového podvodu nebylo v řízení prokázáno, neboť finanční orgány neprokázaly najisto, v jakých skutkových okolnostech měl daňový podvod spočívat. Dokonce ani, kdo se jej měl dopustit. Žalobce prokázal existenci zakoupeného zboží i jeho prodej. Z nákupu si žalobce nárokuje odpočet DPH, za prodej zboží DPH odvedl. Nejde tak o situaci, že by si žalobce odečetl DPH a neodvedl ji, jak uvádí žalovaný na str. 17 napadeného rozhodnutí. Žalobce tudíž nemohl být sám pachatelem daňového podvodu, neboť z jeho strany nedošlo k porušení principu neutrality v DPH. Judikáty zmiňované žalovaným se vztahují na případy, kdy dodavatelé buď neprokázali či popřeli, že by provedli dodávku pro daňový subjekt. To se ale v posuzovaném případě

nestalo. Naopak žalobce prokázal, že veškeré subjekty (FTL, FURT - STAV, i PRO TRANSPORT) potvrdily dodávky zdanitelného plnění a tedy i pravost daňových dokladů. Navíc ve zmiňovaných judikátech je znám konkrétní pachatel daňového podvodu.

6. Podle žalobce nebyl naplněn ani tzv. vědomostní test - a to jak jeho první podmínka, tj. prokázání existence objektivních okolností svědčících o tom, že žalobce věděl nebo mohl vědět o daňovém podvodu, tak jeho druhá podmínka, tj. prokázání toho, že žalobce nepřijal rozumná opatření k zamezení jeho účasti na daňovém podvodu.
7. Ve vztahu k podmínce existence objektivních okolností žalobce namítl, že to byl naopak on, kdo prokázal, s jakou opatrností si počínal při prověřování zboží již u FTL a následně u svého konečného dodavatele, korporace PRO Transport. Tato korporace dokonce ve svém daňovém přiznání k DPH za rozhodné období transakci se žalobcem přiznala. Zjištění stran společnosti SMART NETWORK, jež nikdy nebyla vlastníkem zboží, byly v řízení zcela irelevantní, neboť finanční orgány ani neprovedly důkazy navrhované žalobcem. Judikát zmíněný žalovaným se vztahuje jen na případ, kdy se dopustil daňový subjekt tzv. obchodní neopatrnosti tím, že neprověřil dodavatele, a ten daň vůbec nepřiznal. To se ale v posuzovaném případě nestalo, neboť veškeré subjekty zdanitelné plnění potvrdily a dodavatel řádně prověřený žalobcem dokonce uvedl uskutečněné zdanitelné plnění (byť ne zcela správným způsobem) ve svém daňovém přiznání.
8. Pokud jde o podmínku přijetí rozumných opatření a dobrou víru daňového subjektu, žalobce namítl, že plně dbal na ověření bezproblémovosti svých obchodních partnerů. Se svým dodavatelem již dlouhodobě spolupracoval a ověřil také, že není nespolehlivým plátcem DPH. Jednalo se o zcela standardní odvětví žalobce, jímž se výhradně zabývá. Žalobce se seznámil se stavem trhu, dokonce i s dodávkami vyšších dodavatelů. V příštích dodávkách již odebíral žalobce přímo od společnosti FTL, tedy přijal další obchodní opatření. O tomto všem předložil žalobce důkazy jak v prvoinstančním, tak odvolacím řízení. Judikát zmíněný žalovaným tak nemůže být aplikován na daný případ, neboť v případě, o němž Soudní dvůr rozhodoval, daňový subjekt neprověřil dodavatele a ten navíc daň nepřiznal a dodávku pro daňový subjekt popřel.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a repliky žalobce

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce se účastnil obchodování v rámci řetězce obchodních společností, mezi nimiž byla přepravována dopravní technika (tahače a návěsy). Obchodní společnost PRO Transport, od níž žalobce předmětné zdanitelné plnění přijal, sice za zdaňovací období listopad 2013 podala daňové přiznání k DPH, avšak přiznanou daň neuhradila a následně se stala pro správce daně nekontaktní. Nekomaktními se pro správce daně záhy staly i další články daného řetězce, a to obchodní společnosti SMART NETWORK a FURT - STAV. Je tedy zřejmé, že v daném případě byla naplněna podmínka existence podvodu na DPH ve smyslu chybějící (neuhraněné) daně u jednoho z článků v tomto řetězci vzájemně obchodujících obchodních společností. Skutečnost, že žalovaný předmětné zdanitelné plnění reálně přijal a že mu byl vystaven daňový doklad, ani skutečnost, že to nebyl žalobce, kdo DPH v souvislosti s předmětným plněním neuhradil, proto nevylučují, že předmětné plnění bylo stíženo podvodem na DPH, ani účast žalobce na tomto podvodu. Žalovaný

v tomto ohledu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 Afs 37/2012 - 50.

10. Podle žalovaného byla dále v daňovém řízení prokázána celá řada objektivních okolností, na základě kterých bylo nutné dospět k závěru, že žalobce věděl, nebo mohl a měl vědět, že jím přijatá zdanitelná plnění jsou stížena daňovým podvodem. Pokud žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí využil závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2010, č. j. 9 Afs 111/2009 – 274, nelze takový postup hodnotit jako nevhodný. Zmíněné rozhodnutí totiž s poukazem na judikaturu Soudního dvora formuluje obecné závěry ohledně posuzování, zda bylo určité plnění zasaženo daňovým podvodem, případně zda o tom účastníci tohoto plnění věděli nebo mohli a měli vědět a zda učinili adekvátní opatření k tomu, aby své účasti na daňovém podvodu zamezili. Skutečnost, že skutkové okolnosti daného případu a případu posuzovaného Nejvyšším správním soudem nebyly beze zbytku totožné, pak na využitelnosti těchto závěrů v tomto případě nic nemění.
11. Žalovaný nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že přijal veškerá rozumná opatření, aby zamezil své účasti na daňovém podvodu, a že tedy jednal v dobré víře. Žalovaný naopak dospěl k závěru, podle nějž okolnosti daného případu svědčí o tom, že žalobce na přijetí takových opatření zcela rezignoval, přičemž z povahy své účasti v předmětných obchodních transakcích si musel být vědom jejich nestandardnosti. Pokud žalobce uvádí, že si ověřil, zda jeho obchodní partner není evidován jako nespolehlivý plátce ve smyslu § 106a zákona DPH, a že si na předmětné zdanitelné plnění nechal vystavit daňový doklad, nelze to v žádném případě považovat za dostatečné, neboť tyto skutečnosti samy o sobě o ničem nesvědčí. Své tvrzení, že před realizací předmětného obchodního případu učinil relevantní průzkum trhu, žalobce nijak nedokládá. Skutečnost, že žalobce následně změnil dodavatele, je pak pro posouzení daného případu nevýznamná.
12. Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, v níž poukázal na vymezení pojmu podvod v zákoně č. 40/2009 Sb., trestním zákoníku (dále jen „trestní zákoník“). Z tohoto vymezení vyplývá, že jde o úmyslný trestný čin a úmysl musí být tomu, kdo se jej dopustil, prokázán. V posuzovaném případě se tak ale nestalo, žalovaný pouze poukázal na nestandardnost obchodních operací, zároveň uznal, že to nebyl žalobce, kdo neodvedl daň. Podle žalobce přitom na celém obchodu nebylo nic nestandardního. Žalobce se nedopustil ani žádné obchodní neopatrnosti.

IV. Ústní jednání

13. Žalobce během ústního jednání konaného dne 25. 1. 2018 odkázal na podanou žalobu a dále rozvedl svůj poukaz na definici pojmu daňový podvod obsaženou v trestním zákoníku. Konstatoval, že při pohledu na projednávanou věc prizmatem trestního zákoníku nebyl zjištěn ani pachatel, ani způsobená škoda. Žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě a dodal, že judikatura Soudního dvora je pro orgány členských států závazná, neboť vykládá normy Evropské unie, mezi nimi i směrnici Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice o DPH“). Ostatně uvedená směrnice je implementována i do zákona o DPH.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. Žalobu shledal nedůvodnou.
15. Předmětem sporu je finančními orgány neuznaný nárok žalobce na odpočet DPH za zdaňovací období listopad 2013 ve výši 62 595 Kč. Žalobce uplatňoval odpočet z přijatých zdanitelných plnění na základě daňových dokladů vystavených společností PRO Transport, podle finančních orgánů se však žalobce danými transakcemi účastnil plnění, které bylo součástí podvodu na DPH.
16. Úprava nároku na odpočet DPH je obsažena v § 72 a násl. zákona o DPH. Podle § 72 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku. Plátce prokazuje nárok na odpočet především daňovým dokladem, který musí splňovat všechny náležitosti stanovené zákonem o DPH. Zároveň platí, že daň či nárok na odpočet daně nemají základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění. Zákon nestojí na formálním vykazání zdanitelného plnění, ale na stavu faktickém. Ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi tedy nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006 – 107, a ze dne 28. 2. 2008, č. j. 9 Afs 93/2007 – 84). Nicméně i v případě, že plátce splní všechny zákonem stanovené (formální i hmotněprávní) podmínky nároku na odpočet daně, nemusí mu být tento nárok přiznán, a to tehdy, pokud jej uplatňuje podvodně nebo zneužívajícím způsobem.
17. K problematice podvodů na DPH existuje bohatá judikatura Soudního dvora [viz např. rozsudky ze dne 12. 1. 2006 ve spojených věcech *Optigen Ltd a Fulcrum Electronics Ltd (v likvidaci) a Bond House Systems Ltd proti Commissioners of Customs & Excise*, C-354/03, C-355/03 a C-484/03, Sb. rozh., s. I-483 (dále jen „*Optigen*“), ze dne 6. 7. 2006 ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04 *Axel Kittel proti Belgickému státu a Belgický stát proti Recolta Recycling SPRL*, Sb. rozh., s. I-6161 (dále jen „*Kittel*“), a ze dne 21. 6. 2012, ve spojených věcech *Mahagében kft a Péter Dávid*, C-80/11 a C-142/11, (dále jen „*Mahagében*“)]. Soudní dvůr označuje jako podvod na DPH situace, v nichž jeden z účastníků neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem směrnice o DPH [respektive předchozí směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu - Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (tzv. „šestá směrnice“)], neboť uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám.
18. Soudní dvůr zároveň ve věci *Optigen* zdůraznil, že nárok na odpočet daně nemůže být dotčen tím, že v řetězci dodávek je jiná předchozí nebo následná transakce zatížena skutečnostmi, o kterých plátce neví nebo nemůže vědět. Zavedení systému odpovědnosti bez zavinění by totiž překračovalo rámec toho, co je nezbytné pro ochranu plateb do veřejného rozpočtu. Jak Soudní dvůr uvedl ve věci *Mahagében*: „Vzhledem k tomu, že odmítnutí nároku na odpočet podle bodu 45 tohoto rozsudku je výjimkou ze základní zásady, kterou tento nárok představuje, je na daňovém orgánu, aby dostatečně právně prokázal objektivní okolnosti umožňující učinit závěr, že osoba povinná k dani věděla nebo musela vědět, že plnění uplatňované k odůvodnění nároku na odpočet bylo součástí podvodu

spáchaného dodavatelem či jiným subjektem operujícím v dodavatelském řetězci na vstupu“ (bod 49). Výklad Soudního dvora převzala i judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 Afs 15/2008 – 100, ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010 – 195, a ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Afs 15/2014 – 59).

19. Z uvedeného přehledu plyne, že i v případě, kdy daňový subjekt prokáže splnění podmínek stanovených v § 72 odst. 1 písm. a) a § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH, je správce daně oprávněn neuznat jeho nárok na odpočet, pokud jde o plnění, které bylo součástí podvodu na DPH a pokud zároveň byly splněny i další podmínky vyžadované Soudním dvorem. Poukazy žalobce na to, že prokazatelně přijal zdanitelné plnění od jiného plátce a že použil přijaté zdanitelné plnění na uskutečnění své ekonomické činnosti, tedy nemohou na výsledku sporu nic změnit. Finanční orgány nezaložily svá rozhodnutí v posuzované věci na tom, že by žalobce nesplnil některou z formálních či hmotněprávních podmínek nároku na odpočet stanovených v zákoně o DPH, ale na tom, že se žalobce účastnil plnění, které bylo součástí podvodu na DPH.
20. Není přitom podstatné, že uvedená pravidla týkající se podvodů na DPH mají svůj původ v judikatuře Soudního dvora. Aktem přistoupení k Evropské unii a závazkem členského státu aplikovat na svém území komunitární právo vzniká povinnost orgánů členského státu uplatňovat kompletní *acquis communautaire*, jehož je judikatura Soudního dvora nedílnou součástí. Bez respektování judikatury Soudního dvora by totiž komunitární právo bylo nefunkční a v mnoha oblastech neexistující. Judikatura Soudního dvora je tedy pro české soudy a ostatní státní orgány závazná [blíže viz Kühn, Z., Bobek, M., Polčák, R. (eds.): *Judikatura a právní argumentace*. 2006, Praha: Auditorium, str. 72 – 73; či Bobek, M., Komárek, J., Passer, J., Gillis, M.: *Předběžná otázka v komunitárním právu*. 2005, Praha: Linde, str. 340 – 382)].
21. Argumentaci žalobce, podle níž judikatura Soudního dvora „*není součástí našeho právního řádu, pokud nebyla uveřejněna ve Sbírce zákonů*“, je tak třeba odmítnout. Ostatně ani judikatura českých soudů nebývá zpravidla (výjimkou jsou některá rozhodnutí Ústavního soudu) uveřejněna ve Sbírce zákonů, přesto doktrína i rozhodovací praxe již v současné době uznává, že zejména rozhodnutí vyšších soudů mají i jistou precedentní závaznost, tj. závaznost, která přesahuje individuální kauzu a působí obecně (srov. *Judikatura a právní argumentace*, str. 39 – 40; nebo nález Ústavního soudu ze dne 25. 11. 1999, sp. zn. III. ÚS 470/97).
22. Výše shrnutý algoritmus vyplývající z judikatury Soudního dvora, podle něž by finanční orgány měly postupovat v případě neuznání nároku na odpočet z důvodu zapojení do podvodu na DPH, nekoliduje ani s žalobcem citovanými rozhodnutími Nejvyššího správního soudu a nálezy Ústavního soudu (viz citace uvedené v bodě 3 výše). Povinnost finančních orgánů prokázat, že osoba povinná k dani věděla nebo musela vědět, že plnění uplatňované k odůvodnění nároku na odpočet bylo součástí podvodu spáchaného dodavatelem či jiným subjektem operujícím v dodavatelském řetězci na vstupu, vychází právě z nutnosti respektovat princip dobré víry. Tento princip však nelze absolutizovat, jak se domnívá žalobce. Ústavnost závěrů obsažených v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu vycházejících z předmětné judikatury Soudního dvora pak opakovaně potvrdil i Ústavní soud (viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1885/10, a ze dne 7. 3. 2012, sp. zn. II. ÚS 296/12).

23. S podstatou věci se mívá rovněž poukazy žalobce na vymezení pojmu podvod obsažené v trestním zákoníku. Podvod na DPH, tak jak je používán finančními orgány v posuzovaném případě, je pojmem daňového práva a nelze jej ztotožňovat s pojmem podvod z trestního zákoníku. Žalobce není stíhán pro spáchání trestného činu, žalobci toliko nebyl uznán nárok na odpočet daně.
24. Pro posouzení otázky, zda žalobci vznikl sporný nárok na odpočet, je tedy nutné určit, zda byly splněny výše popsané podmínky plynoucí z judikatury Soudního dvora. Krajský soud shledal, že finanční orgány přesvědčivým způsobem zdůvodnily a doložily jejich splnění.
25. Správce daně v odůvodnění platebního výměru a žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatovali, že žalobce se účastnil obchodování v rámci řetězce obchodních společností, mezi nimiž byla přepravována dopravní technika (tahače a návěsy). Jednalo se o následující řetězec: FTL → FURT – STAV → PRO Transport → (SMART NETWORK) → žalobce (žalobce přijal předmětné zdanitelné plnění od společnosti PRO Transport, původně uzavřený obchod mezi společnostmi PRO Transport a SMART NETWORK byl následně stornován).
26. Finanční orgány podrobně popsaly průběh obchodování v uvedeném řetězci. Zjistily, že společnost PRO Transport sice za zdaňovací období listopad 2013 podala daňové přiznání k DPH, avšak přiznanou daň z pořízení zboží z jiného členského státu neuhradila. Dále identifikovaly celou řadu nestandardních okolností, které tyto transakce provázely - k tomu v podrobnostech viz body [27] až [51] napadeného rozhodnutí. Hlavní skutečnosti, která dle jejich názoru prokazují, že zdanitelná plnění jsou součástí daňového podvodu, žalovaný shrnul v bodě [42] svého rozhodnutí. Poukázal zde především na následující skutečnosti:
- jednatel žalobce (pan G. A.) byl zmocněn k nákupu předmětné dopravní techniky společností FURT - STAV (sídlící v jiném členském státě) a přijaté daňové doklady, kterými dodavatel FTL deklaroval prodej dopravní techniky, uhradil v hotovosti vložením finančních prostředků na bankovní účet společnosti FTL;
 - nebyla doložena přeprava zboží z jiného členského státu pro společnost PRO Transport;
 - G. A. nikdy se statutárním orgánem společnosti FURT - STAV nejednal, listiny týkající se prodeje i finanční částka byly předány třetí osobou, panem V. (což nelze prokázat z důvodu jeho úmrtí);
 - některá prodávaná vozidla byla dle předložených listin téhož dne dodána jak odběrateli SMART NETWORK, tak žalobci;
 - k prvnímu dodání zboží došlo dne 11. 11. 2013 (mezi společnostmi FTL a FURT – STAV), dle předložených daňových dokladů dále dne 20. 11. 2013 pořídila společnost PRO Transport zboží od společnosti FURT - STAV, zároveň toto zboží bylo již dne 17. 11. 2013 dodáno společnosti SMART NETWORK, splatnost pro úhradu zboží byla této společnosti stanovena na 17. 1. 2014, přesto byl 1 návěs již dne 17. 11. 2013 dodán žalobci, další vozidla pak byla žalobci dodána ve dnech 19. 11., 21. 11. a 25. 11. 2013;
 - úhrada vozidel byla prováděna v hotovosti, s výjimkou úhrady prvnímu dodavateli (viz výše), úhrada probíhala vždy po částech, a to tak, aby nedošlo k překročení limitů stanovených v zákoně č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti;

- v rámci dodání zboží v řetězci došlo k navýšení jeho celkové ceny z částky 1 460 000 Kč (bez DPH) na konečnou výši 1 940 000 Kč a DPH 407 400 Kč, k navýšení ceny došlo ze strany společnosti PRO Transport, která nedoložila žádné další náklady spojené s pořízením vozidel;
 - žalobce o navýšení ceny věděl, neboť jeho jednatel nakupoval předmětná vozidla již jako zástupce společnosti FURT - STAV od společnosti FTL;
 - vozidla byla do sídla žalobce přepravena z parkoviště společnosti FTL;
 - prohlídka vozidel byla uskutečněna pouze jednou, přestože byl deklarován postupný prodej mezi více subjekty;
 - Gustav Aleš se znal s jednatelem společnosti PRO Transport, panem M. M., neboť dne 26. 11. 2013 se stal jednatelem v jeho další společnosti a dne 16. 12. 2013 vedoucím odštěpného závodu se sídlem shodným se sídlem žalobce;
 - doklad o dodání vozidel společnosti PRO Transport byl vystaven s chybným názvem dodavatele.
27. Krajský soud nepřisvědčil žalobní námitce, podle níž finanční orgány neprokázaly existence daňového podvodu (viz bod 5 výše). Žalovaný příhodně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 37/2012 - 50, dle kterého není povinností správních orgánů prokázat, jakým způsobem a konkrétně kterým z dodavatelů v řetězci byl spáchán podvod, ale postačí postavit najisto, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval. To správní orgány učinily, v rozhodnutích finančních orgánů popsany obchodní řetězec lze považovat za dostatečný popis skutkových okolností daňového podvodu. Není přitom podstatné, že pachatelem daňového podvodu patrně nebyl sám žalobce, či že společnost PRO Transport podala daňové přiznání, důležité je (ve spojitosti s dalšími výše uvedenými skutečnostmi), že tato společnost priznanou daň neuhradila.
28. Důvodné nejsou ani žalobní námitky, kterými žalobce zpochybňuje naplnění tzv. vědomostního testu, tedy prokázání existence objektivních okolností svědčících o tom, že žalobce věděl nebo mohl vědět o daňovém podvodu, a že nepřijal rozumná opatření k zamezení své účasti na daňovém podvodu (viz body 6 - 8 výše). Krajský soud souhlasí s finančními orgány, že popsane skutečnosti neodpovídají běžným obchodním podmínkám a že celá obchodní transakce byla značně nestandardní (prodej dopravní techniky v řetězci více společností ve velmi krátkém časovém rozmezí, výrazné navýšení ceny u jednoho článku řetězce, způsob platby za jednotlivá plnění, okolnosti dodání zboží žalobci, personální propojení mezi některými subjekty zapojenými v řetězci atd.). Žalobce si zároveň této nestandardnosti musel být vědom, nemůže se tedy dovolávat své dobré víry (zapojení jednatele žalobce do počáteční fáze řetězce v pozici zástupce společnosti FURT - STAV apod.). Všechny výše zmíněné skutečnosti ve svém celku svědčí o tom, že žalobce si počínal krajně neopatrně, což lze, v souladu s judikaturou Soudního dvora, považovat za důkaz jeho povědomí o podvodu. Naopak opatření, která žalobce dle svého tvrzení přijal k zamezení účasti na daňovém podvodu, nelze považovat za dostatečná. S ohledem na okolnosti posuzovaného případu nestačí, že si žalobce ověřil, zda jeho obchodní partner není evidován jako nespolehlivý plátec ve smyslu § 106a zákona DPH, a že si na předmětné zdanitelné plnění nechal vystavit daňový doklad.

VI. Závěr a náklady řízení

29. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. ledna 2018

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu